

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pucku postawił B. S. trzy zarzuty, a mianowicie, że:

1. w dniu 01.07.2017 r. w M. publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic wyznaniowych poprzez zamieszczenie na portalu F. (na profilu B. S.” filmiku B. H. mass executions – (...): (...) oraz opis do niego o treści (Instruktaż jak postępować z semitami a szczególnie żydami, co stanowi czyn z art. 256 § 1 kk;
2. w dniu 03.07.2017 r. w M. publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych/wyznaniowych poprzez zamieszczenie na portalu F. (na profilu B. S.) filmiku M. 18+ wraz z opisem do niego o treści (Mój ulubiony do sprzatania ŻYDÓW i muslim), co stanowi czyn z art. 256 § 1 kk;
3. w dniu 03.07.2017 r. w M. publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych/wyznaniowych/etnicznych poprzez zamieszczenie na portalu F. (na profilu B. S.) filmiku M. 18+ oraz opis do niego o treści (popyt rodzi podaż Najbardziej (...)), co stanowi czyn z art. 256 § 1 kk.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza sprawstwo B. S. w zakresie zarzucanych mu czynów. Wskazują na to zeznania świadka R. G. (k. 11-12) oraz zgromadzone w sprawie dokumenty w postaci wydruków z portalu społecznościowego F. (k. 3-7, k. 19-23, k. 62-63, k. 77-78, k. 96-102, k.145-155), informacji z Komendy Wojewódzkiej Policji w G. (k. 36), informacji od operatora sieci (...) (k.49-50), protokołu przeszukania (k. 87-89) i opinii z zakresu informatyki śledczej (k. 108-123, k. 193-219).

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego B. S. Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych lekarzy psychiatrów Ł. B. i M. D., a następnie wysłuchał biegłych na rozprawie głównej (k. 271-275, k. 312-314). Z tejże opinii wynika, że B. S. cierpi na chorobę psychiczną – zaburzenia urojeniowe, nie jest przy tym upośledzony umysłowo. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał on całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto z opinii tej wynika, iż przy stwierdzonym stanie zdrowia psychicznego (przewlekły charakter zaburzeń urojeniowych) oskarżony B. S. stanowi poważne zagrożenie dla porządku prawnego, gdyż istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego o wysokiej społecznej szkodliwości, w związku z czym w ocenie biegłych wskazane jest umieszczenie B. S. na leczeniu psychiatrycznym w warunkach zamkniętego zakładu szpitalnego.

Wobec kwestionowania przez oskarżonego przedmiotowej opinii Sąd powołał inny zespół biegłych lekarzy: J. B. i M. S., które sporządziły opinię pisemną i zostały wysłuchane przez Sąd na rozprawie głównej (k. 371-376, k. 391-391v). Również ten zespół biegłych stwierdził, że oskarżony B. S. nie jest osobą upośledzoną umysłowo – biegli rozpoznali u niego chorobę psychiczną - zaburzenia urojeniowe, które wynikają z wypowiedzi opiniowanego, w których twierdzi, że czuje się inwigilowany i nękany przez ludzi pochodzenia żydowskiego. Ponadto także ten zespół biegłych stwierdził, iż oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych B. S. wymaga leczenia, gdyż w aktualnym stanie stanowi w ich ocenie poważne zagrożenie dla porządku prawnego. Ich zdaniem jednak zważywszy na charakter zarzucanych czynów, złożone przez oskarżonego deklaracje, iż nie korzysta on już z portali społecznościowych ani poczty elektronicznej, wystarczającym będzie na tym etapie zastosowanie w stosunku do oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci terapii psychiatrycznej w warunkach ambulatoryjnych. Wnioski przeprowadzonych badań psychiatrycznych zostały potwierdzone pisemną i ustną opinią biegłego psychologa (k. 361-365, k. 391v-392).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka R. G. (k. 11-12) były one bowiem jasne, logiczne i znalazły potwierdzenie w treści zgromadzonych w sprawie dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, gdyż sporządzone zostały przez uprawnione osoby, zgodnie z wymogami formalnymi,

a ich treść nie budziła wątpliwości. Odnosnie zaś opinii biegłych (opinie sądowo – psychiatryczne (k. 271-275, k. 312-313v, k. 371-376, k. 391-391v), opinia sądowo – psychologiczna (k. 361-365, k. 391v-392) oraz opinia biegłego z zakresu informatyki śledczej (k. 108-123, k. 193-219) to wskazać należy, że biegli w sposób wyczerpujący i logiczny odpowiedzieli na postawione pytania. Wnioski z przeprowadzonych badań zostały sformułowane jednoznacznie. Nie ulega zatem wątpliwości, że opinie sporządzone przez biegłych są rzetelne i mogły stanowić podstawę do wydania decyzji merytorycznej w przedmiotowej sprawie. Natomiast nie zasługiwały w ocenie Sądu na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do zarzucanych mu czynów (k. 263v., 405). Sąd uznał, że stanowiły one jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony, gdyż były oczywiście sprzeczne z uznanymi za wiarygodne zgromadzonymi w sprawie dokumentami, z których wprost wynika, że oskarżony B. S. dokonał publikacji przedmiotowych postów. Z kolei jako wiarygodną Sąd uznał wypowiedź oskarżonego na ostatnim terminie rozprawy głównej, w której podał, że nie korzysta już z Internetu (k. 405). Sąd nie miał żadnych powodów, aby w tym zakresie odmówić oskarżonemu wiarygodności. Wskazać w tym miejscu należy, iż od 2017 r. nie toczy się wobec oskarżonego żadne postępowanie karne co do czynów podobnych, a to oznacza, że oskarżony wyjaśniał zgodnie z prawdą.

Wobec zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony B. S. swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe znamiona występków, określonych w art. 156 § 1 kk. Oskarżony działał przy tym publicznie jego posty trafiały do szerokiego grona osób korzystających z portalu społecznościowego. Jak sam wskazał na ostatnim terminie rozprawy głównej osoby, które wysyłały mu zaproszenia do grona znajomych czyniły to z uwagi na prezentowane przez niego poglądy (k. 405).

Jednocześnie uwzględniając okoliczność, na którą wskazywali biegli psychiatrzy, iż w momencie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów nie był on zdolny do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, Sąd umorzył postępowanie w sprawie wobec ustalenia, iż oskarżony nie popełnił przestępstw z uwagi na niemożność przypisania mu winy. Zgodnie z treścią art. 31 § 1 kk, nie popełnia przestępstwa ten, kto z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznej, nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia i pokierować swoim postępowaniem. Zdaniem Sądu – biorąc pod uwagę wnioski wynikające z opinii sądowo – psychiatrycznych nie ulega wątpliwości, iż pomimo sprawstwa odnośnie zarzucanych mu czynów, nie popełnił on przestępstw z uwagi na stan swojej niepoczytalności w momencie ich popełnienia. Treść art. 17 § 1 pkt. 2 kpk wskazuje przy tym, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza m.in. jeżeli ustawa stanowi, iż sprawca nie popełnia przestępstwa. Nie ulega więc wątpliwości Sądu, iż postępowanie wobec B. S., któremu przypisano sprawstwo popełnienia zarzucanych mu czynów, należało umorzyć z uwagi na występowanie warunków z cytowanego wyżej art. 31 § 1 kk.

Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż przypisane oskarżonemu czyny zabronione zostały popełnione w związku z chorobą psychiczną, jak również biorąc pod uwagę treść zarówno pisemnych opinii sądowo – psychiatrycznych, jak i ustnych uzupełniających opinii sądowo – psychiatrycznych oraz opinii psychologicznej, Sąd zastosował wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii psychiatrycznej w warunkach ambulatoryjnych uznając, że będzie on wystarczający i w prawidłowy sposób zabezpieczy przed ponownym popełnieniem przez oskarżonego czynu zabronionego (w szczególności takich jakie zostały mu zarzucone) i jednocześnie zapewni oskarżonemu prawidłowe leczenie i opiekę psychiatryczną. W ocenie Sądu orzeczenie umieszczenia oskarżonego w szpitalu psychiatrycznym nie było konieczne. Oskarżony jak sam wskazał nie korzysta już z Internetu, a co za tym idzie nie popełnia podobnych czynów do tych, które stanowiły przedmiot niniejszego postępowania. Jego twierdzenia są wiarygodne, albowiem od 2017 r. nie toczy się wobec niego żadne postępowanie ani na etapie sądowym ani na etapie postępowania przygotowawczego (gdyby tak było to prokurator z pewnością to by zasygnalizował). Powyższe oznacza, że oskarżony mimo, że nie przyznał się do zarzutów to rozumiał, że takich czynów nie można popełniać i nie chce łamać porządku prawnego. Niemniej jednak z uwagi na to, że oskarżony czynów dopuścił się w związku ze stwierdzoną u niego chorobą psychiczną i zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia takich czynów w przyszłości, koniecznym było zastosowanie wobec oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci terapii psychiatrycznej w warunkach ambulatoryjnych.

Wobec reprezentowania oskarżonego przez obrońcę z urzędu należało na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2018 r. poz 1184 ze zm.), § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019r., poz. 18) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. A. kwotę 1 239,84 zł (tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć złotych, 84/100), na co składa się kwota 1008 zł (tysiąc osiem złotych) powiększona o 23 % stawkę podatku VAT.

Zgodnie zaś z treścią art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk pozostałymi kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć oskarżonemu, obrońcy oskarżonego oraz Prokuraturze Rejonowej Gdańsk Śródmieście w Gdańsku oraz Prokuraturze Rejonowej w Pucku z pouczeniem o zażaleniu.

Puck, dnia 18 września 2020 r

